

FERMIN BOUZA-BREY

Texto 23

Nao senlleira
GÁNDARA

N-aquel biduído dos bidos lauzanos
o páxaro Sol non pía seus raios,
e morre de amor.

N-aquel biduído dos lanzales bridas
o páxaro Sol non criba seus píos
e morre de amor.

Non criba seus ritmos, non pausa seus
raios e albean de frío os albres delgados
e morren de amor.

¡Non ceiba seus raios, non lece seus fios
e albres e mámoas albean de frío
ca polara que morde no mato cativo.

Texto 24

Nao senlleira

QUEN DERA SER NAO SENLLEIRA

¡Quén dera ser nado senlleira
n-aquel mar non presentido
das ¡a merguladas terras!

Sen ceo, sen astras, sen vento,
sempre ã loa pol-as ondas
deitado no esquecemento,

nin andar nin desandar,
nin ter outro coido acedo
que leixarse ir pol-o mar ...

¡Quén dera ser nao senlleira!

Sen fito --estrela nin porto--
¡ser eu a propia ribeira!

¡Quén dera ...!

LUIS AMADO CARBALLO

Texto 25

Proel
SOL-POR

Acorado e roibo
durmíase o día,
coa testa deitada
no colo da ría

As campás beatas
no ceo bulían
rezando rosarios
á Virxe María.

Bogando nas nubens
cara ó ceo ían
envollas nos auros
do sol que morría.

Polo mar, as velas
eran folepiñas,
que da lúa aberta
nas ágoas caíran.

Da veira do río
chegaban canfigas,
choutando nas leiras
molladas de risas.

Preto do hourizonte
estrelas obrizas
frotaban os ollos
tirando a perguiza.

E bicando os lonxes
as foulas ispidas
o alén nevaban
de limpas sorrisas.

Un outo aturuxo
voanda fuxía.

E os bosques lonxanos
noite revertían.

LUIS PIMENTEL

Texto 26

Triscos
ECO

Crara voz de espello,
sen sangue nen roupa
cos leus seus frios, coma o mirto,
mitade luz, metade soma.
Nos leus cadrís duros
a lus fría

de un marfil vivo iraes.
Do fonal do misterio do bosque
saís espida,
cas maos valeiras,
sen alento nen ar.

Circia como un lago morto.
Crara voz entre follas.

Texto 27

Sombra do aire na herba
INVERNO NA MIÑA VILA

Fino ceo de telaraña
cinza de pérola.

Un galo canta,
flama sobre a neve.
As murallas durmen,
redondas e brandas.

Roto o resorte do pobo,
as voces caen en cabezales
de nardos.

Horas sin ferro.

Reib de fariña:
neve.

Salirá a lúa,
como unha raxa de melón
fría e dulce.

Texto 28

Nouturno

O corazón ben o sabía,
e na fronte da noite
a música rompía frores de marfil
pra o piano pulido de silencio.

Eu pensábache regalar a iouga da noite
pra vestir os teus ombros acadidos.
¡Canto medo sobre o tronco negro
e canto espía a unha i outra beira do río
contando as estrelas que se queren afogar!
Non sabes que o muíño devolverache máis
puro o vidro.

[...]

EDUARDO BLANCO AMOR

Texto 29

Romances galegos

RAID

Baixo a leira da noite sementada
estrelas a florir.
Estrondo inevitábel da lúa. Coitelada
de luz pra me ferir.

Abren ruta as esquinas, esas proas
fastiadas da cibdá.
Cargamento de pérolas i adoas
pra o porto da mañá.

Na encrucillada espallan meus intentos
cairo brazos en cruz.
E arrédanse de min os pensamentos:
cairo vieiros de luz.

Berros xordos, metafóras valeiras
sobre min a chover.
E a carón das estrelas teceadeiras
sinto o ser e o non ser.

Yan polo mouro espello dos tellados
rolando horas sin fin.
E neste raid aos soles apartados
fuxo solo, sin min.